

ZÁVER

Cieľom tejto rigorózneho práce bolo v rozpore s argumentáciou Najvyššieho súdu v Rozsudku preukázať, že status miestností misie *de lege lata* na exteritoriálnej teórii nestojí a táto z pohľadu moderného medzinárodného práva nie je relevantnou. Závery nášho výskumu, ktorý tejto práci predchádzal, možno zhrnúť ako je uvedené nižšie.

Miestnosti misie, Rozsudkom ponímané ako „zastupiteľský úrad“, tvoria len súčasť vecného substrátu diplomatickej misie, preto tieto *per se* nemožno stotožňovať s diplomatickou misiou ako štátnym orgánom vysielajúceho štátu. Akýkoľvek právny vzťah vysielajúceho štátu k miestnostiam misie (napr. vlastnícke právo, nájom) je *de iure* len súkromnoprávnym vzťahom, v dôsledku čoho tento smerom k nim nezakladá prevod územnej suverenity, resp. nepredstavuje právny základ na výkon územnej výsosti. Historickým vývojom inštitucionalizácie miestností misie tieto prešli od obchodných k exemplifikatívne vymedzeným politickým účelom, ktorých výlučné napĺňanie predstavuje ich pojmový znak *sine qua non*⁵⁵⁷.

Slobodný výkon diplomatických funkcií bol od ich vzniku podmienený katalógom príslušných diplomatických výsad a imunit. V dôsledku nevyhnutného udržania konzistencie s konceptom teritoriálnej delimitácie moci, zdôvodnenie týchto bolo postavené na fikcii, podľa ktorej diplomat akoby neopúšťal svoju rodnú vlasť a následne zostával i naďalej podriadený moci svojho územného suveréna. Základy tejto konštrukcie však mali výlučne personálny charakter, a preto snahy diplomatickej praxe rozšíriť túto o teritoriálny rozmer vyvolávali od svojich počiatkov právny konflikt. Subsumpcia tu spáchaných zločinov pod miestny právny poriadok, odmietnutie tzv. diplomatického azylu, či v neposlednom rade rozvoj právnej vedy a justifikácia diplomatických výsad a imunit tzv. funkčnou nevyhnutnosťou viedli k tomu, že právna fikcia exteritoriality ako nepotrebná, zavádzajúca či dokonca nebezpečená bola internacionalistickou doktrínou odsunutá⁵⁵⁸.

Pramene moderného medzinárodného práva, *in concerto*, medzinárodná obyčaj, medzinárodné zmluvy, medzinárodnoprávna doktrína a judikatúra Medzinárodného súdneho dvora exteritoriálnu teóriu nereflektujú a spoločne s vnútroštátnym súdnictvom - *post hoc* vo vzťahu k Rozsudku vynímajúc Slovenskú republiku - preferujú koncept

⁵⁵⁷ Pozri *supra*, kapitola I.

⁵⁵⁸ Pozri *supra*, kapitola II.

tzv. nedotknuteľnosti. V súlade s týmto preto možno skonštatovať, že miestnosti misie *de lege lata* tvoria štátne územie prijímajúceho štátu, sú podriadené legislatíve tohto štátu, avšak - pokiaľ vysielajúci štát nesúhlasí inak - *ex conventione*, v rozsahu nevyhnutnom pre legitímny výkon diplomatických funkcií, sú exemptované spod realizácie jeho výkonnej a súdnej moci⁵⁵⁹.

Vo vzťahu k samotnej exteritoriálnej fikcii zastávame názor, že - odhliadnuc od materiálnych prameňov (tlač, televízia) – tento mýtus sa v slovenskej právnickej obci šíri prostredníctvom niečoho, čo nazývame syndróm *unius libri*. Poukázali sme minimálne na dve domáce učebnice medzinárodného práva, ktoré či už výslovne alebo simplifikáciou uvedeného problému majú tendenciu vyvolávať nesprávne právne úsudky⁵⁶⁰. Pritom podľa Adaira, rozhodnutia súdov sú len odrazom názorov prítomných vo chvíli, keď sa tieto vynášajú⁵⁶¹.

Veríme, že táto práca bude vyššie uvedenému populárnemu presvedčeniu dôstojným oponentom a pri najbližšom spore *à la* Rozsudok napomôže sprítomniť názor, že exteritorialita „zastupiteľských úradov“ je (nielen) na Slovensku (už) minulosťou.

⁵⁵⁹ Pozri *supra*, kapitola III. a kapitola IV.

⁵⁶⁰ Pozri *supra*, kapitola II., podkapitola 2.4.

⁵⁶¹ Porov. ADAIR, *op. cit.*, s. 2.